

Abadía de Sant Josep de Clairval

Primavera de 2020

Estimats Amics,

«**D**'UNA manera o d'una altra, el sofriment mai es pot separar de l'existència terrenal de l'home... El sofriment humà inspira compassió, inspira també, respecte i, a la seva manera, intimida, ja que porta en si mateix la grandesa d'un misteri específic... A través dels segles i de les generacions humanes, s'ha anat constatant que en el sofriment s'amaga una força singular, una gràcia especial, que apropa interiorment l'home a Crist. A ell deuen molts sants la seva profunda conversió, com per exemple sant Francesc d'Assís, sant Ignasi de Loyola... El fruit d'aquesta conversió no solament és que l'home descobreix el significat salvífic del sofriment, sinó sobretot que, en el sofriment, es convertix en un home totalment nou...» (Carta apostòlica *Salvifici doloris*, SD, Joan Pau II, 11 de febrer de 1984, n. 3, 4, 26). La vida d'Anna Schäffer il·lustra a la perfecció aqueixa constatació del sant Papa.

Anna Schäffer neix el 18 de febrer de 1882 a Mindelstetten, un poble de la Baixa Baviera, diòcesi de Ratisbona (sud d'Alemanya), en una família nombrosa, el pare de la qual és fuster. Els Schäffer són bons cristians: segueixen fidelment les oracions del matí, del migdia i de la nit, i van a l'església per a assistir a Missa tots els diumenges i festes de guardar, encara que, quan poden durant la setmana, també hi van. L'Anna és una nena discreta, dolça i tímida, dotada per als estudis i amb molta habilitat per a les feines manuals. L'any 1896 mor el pare, a l'edat de quaranta anys, deixant la família en una pobresa extrema. L'Anna, el desig de la qual és arribar a ser religiosa, i si és possible en una congregació missionera, es veu obligada a treballar per aconseguir la seva dot (contribució econòmica indispensable en aquella època per ingressar en un convent). Als catorze anys treballa com a «noia per a tot», primerament en una farmàcia de Ratisbona, i després amb un conseller del tribunal d'instància de Landshut. Precisament en aquest lloc, una tarda del mes de juny de 1898, rep per primera vegada un missatge del Cel; se li apareix un sant (el nom del qual ella no sabria dir) que li diu: «Abans de que facis vint anys començaràs a patir molt. Resa el Rosari». Més tard explicarà els perills que, durant tots aquests anys, va transcórrer la seva vida i que va poder superar gràcies al sant Rosari.

La tarda del 4 de febrer de 1901, la jove, treballadora de la casa forestal de Stammham, es troba rentant la roba amb una companya, la Wally Kreuzer. De cop i volta s'adonen que el tub de l'escalfador que passa per sobre de la caldera de rentat s'ha després de la paret; per reparar l'averia, l'Anna s'enfila a una paret baixa en forma de lleixa, però perd l'equilibri i cau de peus, amb l'aigua bullint de la bugada fins els genolls. Aterrada, la

Santa Anna Schäffer

Drets reservats

Wally, en lloc de socórrer la seva companya, corre en busca d'ajuda. Hi va un xòfer i aconsegueix treure-la de la caldera; després, porten l'accidentada per carretera fins l'hospital més proper, que es troba a set quilòmetres. A les onze de la nit, per fi, se'n fa càrrec d'ella un metge, que l'opera durant dues hores. Les setmanes següents són horribles, ja que s'ha d'anar tallant contínuament els trossos de carn gangrenada.

Més de trenta intervencions quirúrgiques

Tres mesos més tard, l'assegurança de malaltia de l'Anna deixa de cobrir les despeses derivades de les seves atencions. Davant de la impossibilitat de fer front a l'hospitalització, la seva mare no té més remei que endur-se-la a casa. Gràcies a la influència del doctor Wäldin, una institució per a invàlids s'encarrega de la malalta. L'Anna serà hospitalitzada des de l'agost de 1901 fins el maig de 1902 en la clínica universitària d'Erlangen (prop de Nuremberg). A pesar de tot això, els tractaments no aconsegueixen cap resultat. De retorn a casa, l'Anna és tractada amb una gran competència pel Dr. Wäldin, qui, mitjançant més de trenta intervencions quirúrgiques, intentarà practicar-li injerts de pell. En no poder alleujar la invàlida, es resigna finalment a cobrir-li les cames amb benes esterilitzades. Durant els vint anys de vida que li quedaran a l'Anna, les cures es limitaran a renovar setmanalment aquestes benes.

A partir d'aquell moment, els projectes de vida religiosa de l'Anna Schäffer resulten irrealitzables. La jove es resigna

amb dificultat a la seva sort, clamant pel seu sofriment i aferrant-se a l'esperança d'una curació. A pesar de tot això, la seva ànima creix en la dura escola de la Creu. El rector de Mindelstetten, el pare Rieger, que serà el seu director espiritual, serà testimoni de no haver sentit mai cap queixa. Enmig dels seus incessants dolors, l'Anna és enfortida i consolada per Déu viu i, en especial, per la Sagrada Eucaristia.

«Els homes s'encaren als seus sofriments amb disposicions ben diferents, escriu el Papa sant Joan Pau II. D'entrada, podem afirmar que totes les persones entren gairebé sempre en el sofriment amb una protesta del tot humana, que és preguntant-se «Per què?». Tots es pregunten quin sentit té el sofriment, buscant una resposta en el pla humà a aquesta pregunta. I aquesta interpel·lació és dirigida varies vegades a Déu. A més, la persona que pateix no pot deixar de constatar que aquell a qui demana una explicació també pateix, i que vol respondre-li des de la Creu, des del més profund del seu propi sofriment. Però, de vegades cal temps, inclús molt de temps, perquè aquesta resposta comenci a ésser percebuda interiorment... Perquè Crist no explica de manera abstracta les raons del sofriment, sinó que abans de res diu: «Segueix-me! Vine! Pren part amb el teu sofriment d'aquesta obra de salvació del món que s'acompleix mitjançant el meu propi patiment! Mitjançant la meua Creu!». A mesura que l'home pren la seva creu, unint-se espiritualment a la Creu de Crist, el significat salvífic del sofriment es manifesta davant d'ell» (SD, 26).

Entre l'any 1910 i el 1925, l'Anna Schäffer escriu els seus pensaments en dotze diaris; conservem, també, 183 de les seves cartes o notes. El seu llenguatge és molt senzill, però l'originalitat i el caràcter personal dels seus escrits commouen el lector, que descobreix en ells una ànima fortament consolidada en la fe de Jesucrist mort i ressuscitat, i en la Comunió plena de vida amb tots els escollits de Déu. Aquesta indefectible confiança en Déu, així com la certesa del seu amor infinit, manifestat en ella a través dels seus sofriments, influeixen en aquells que s'apropen a ella per confessar-li les seves intencions o bé per demanar-li ànims i consell. Aqueixos visitants, en un principi en nombre limitat, es multipliquen de mica en mica, i les persones amb més prevencions contra l'Anna no deixen de sentir-se impressionades per la seva paciència i bondat.

La «venjança» de l'Anna

El seu germà Miquel, un pobre noi que es dóna a la beguda, és un dels primers, quan beu, en burlar-se de «la santa». Però l'Anna «es venja» esforçant-se en convertir-lo a força de dolçor. No obstant, el comportament d'en Miquel obliga la mare a llogar un apartament on anar-hi a viure amb la seva filla. A aquesta mare admirable que cuidarà l'Anna fins que es mori i que la sobreviurà durant quatre anys, l'Anna escriu: «Oh, mare meua, quina sort poder tenir-te sempre al meu costat! El Nostre estimat Salvador envia als seus fills l'ajuda necessària en el moment oportú, quan li demanem amb confiança; i

sovint, quan més ens ataca una adversitat o una aflicció, més aprop de nosaltres es troba Ell i la seva benedicció».

L'habitació de la malalta, accessible només a través una escala ben dreta, té com a únics ornaments un crucifix, un «*Ecce Homo*» i imatges de sants. L'Anna mai abandona aqueixa habitació ni aquest llit (al que nomena també el seu llit-creu), i només en comptades ocasions la porten a l'església en un silló. A partir del moment en que el Papa Pius X autoritza la comunió diària, el pare Rieger li porta cada dia l'Eucaristia, d'on obté tota la seva força.

A l'Anna no li agrada gens que parlin d'ella. Les seves jornades transcorren entre l'oració, el treball manual i l'escriptura. Ella mateixa ens diu: «Tinc tres claus del paradís. La més gran és de ferro pur i molt pesada: és el meu sofriment. La segona és l'agulla de cosir i la tercera, el portaplomes. Amb aquestes diferents claus, m'esforço cada dia per obrir les portes del Cel; cadascuna d'elles ha de portar marcades tres creus, que són l'oració, el sacrifici i l'oblit de mi mateixa». Els nens del poble van tot sovint a visitar l'Anna. Se senten atrets per ella, i la malalta els parla del Salvador, de la Verge i dels Sants, explicant-los com anar al Cel. En conjunt, la població de Mindelstetten es comporta amb simpatia amb ella; l'estimen, senten pena per ella i miren de complaure-la. Els dies festius, va a visitar-la una delegació del poble i, de vegades, la banda de música li ofereix una serenata quan passa per sota les seves finestres.

És la caritat per al proïsme també, quan és el qui pateix, el que fa que l'Anna surti del seu silenci. Quan veu una persona entristida, troba mil paraules alegres i amistoses per reconfortar-la, i ella mateixa sembla la més feliç de les criatures. Conserva amb molta cura tots els encàrrecs d'oració que li confien i els presenta incansablement davant Déu. Tots els escrits de l'Anna mostren una profunda submissió a la divina Providència i una joiosa acceptació de les creus. Moltes vegades, les seves cartes porten una petita estampa dibuixada per ella amb plometa, amb dos o tres colors, que representa la Creu, un calze envoltat d'espines o, fins i tot, alguna altre escena de la Passió. El 14 de desembre de 1918, escriu això a una amiga: «Estimada Fanny, hem de considerar els nostres sofriments com els nostres millors amics, que volen acompanyar-nos sempre, nit i dia, per recordar-nos que hem de dirigir la nostra mirada cap amunt, cap a la santa Creu de Crist».

Job no és culpable

Des de sempre, els homes han intentat trobar un sentit al sofriment. «En el llibre de Job, el tema s'ha abordat de la manera més directa, destaca el Papa sant Joan Pau II. De tots és coneguda la història d'aquell home just, que, sense haver comès cap pecat per la seva banda, és provat mitjançant nombrosos sofriments... En mig d'aqueixa horrible situació, es presenten davant d'ell tres vells amics que intenten convènc'el de que, ja que ha estat colpit amb sofriments tan diversos i terribles,

ha d'haver comès algun pecat greu... A pesar d'això, Job qüestiona la veritat del principi que identifica el sofriment amb el càstig pel pecat... Al final, el mateix Déu reprèn els amics de Job per les seves acusacions, reconeguent que Job no és culpable. El seu sofriment és el d'un innocent, i ha de ser acceptat com un misteri que la intel·ligència de l'home no està en disposició d'entendre del tot... Si bé és veritat que el sofriment te sentit com a càstig quan va unit al pecat, no és veritat el contrari, que tot sofriment sigui una conseqüència del pecat i adquireixi caràcter de càstig...».

«Per estar en condicions de percebre la vertadera resposta al «per què» del sofriment, hem de dirigir la nostra mirada vers la revelació de l'amor diví... *Perquè tant va estimar Déu el món que va donar el seu Fill únic, perquè tot el que cregui en Ell no es condemni, sinó que tingui la vida eterna* (Jn 3, 16)... L'home es condemna quan perd la vida eterna... El Fill únic ha estat donat a la humanitat, primerament, per protegir l'home contra aquest mal definitiu i contra el sofriment definitiu...».

«Crist pateix voluntàriament, i és gloriós que pateixi... El sofriment humà va arribar a la seva culminació en la passió de Crist, i, simultàniament, fou revestit d'una nova dimensió i va entrar en un ordre nou, ja que es va veure unit a l'amor, a l'amor que crea el bé, obtinguent-lo, fins i tot del mal, obtinguent-lo mitjançant el sofriment, de la mateixa manera que el bé suprem de la Redempció del món s'obtingué de la Creu de Crist... I és precisament en la Creu de Crist on hem de plantejar-nos de bell nou la qüestió sobre el sentit del sofriment, així com on buscar a fons la resposta a aqueixa pregunta» (SD, 10, 11, 13, 14, 18).

Què ràpid passa el temps!

Feia temps que l'Anna era terciària de sant Francesc. A partir del 4 d'octubre de 1910 (festivitat de sant Francesc d'Assís), és portadora dels estigmes de la Passió, però demana a Déu que aquestes ferides místiques no siguin aparents, petició que li és concedida. No sembla pas que hagi llegit massa les Sagrades Escripcions, però, com a filla de l'Església Catòlica, s'ha apropiat de la seva doctrina i de la seva litúrgia, que aconsegueix reviure a partir dels seus records infantils durant tot l'any. Segons afirma, «el més important per mi és resar per la Santa Església i els seus pastors», i entén la seva vida de malalta com una participació en la Creu de Crist. «En les hores de sofriment i les moltes nits d'insomni, tinc una immillorable ocasió de posar-me en esperit davant del Sagrari i d'oferir expiació i reparació al Sagrat Cor de Jesús. Oh, que ràpid em passa el temps aleshores! Sagrat Cor de Jesús que et trobes amagat en el Sant Sagrament, et dono gràcies per la meva creu i pels meus sofriments, en unió amb les accions de gràcies de Maria, la Verge dels Dolors».

«El Redemptor va patir en lloc de l'home i per l'home... Tothom és cridat a participar del sofriment pel que s'acomplí la Redempció... Al procedir a la Redempció

mitjançant el sofriment, Crist elevà al mateix temps el sofriment humà fins a donar-li un valor de Redempció. D'aquesta manera, tot home pot participar, amb el seu sofriment, amb el sofriment redemptor de Crist... *Perquè qui pateix en unió amb Crist... completa en les seves afliccions allò que manca dels sofriments de Crist* (Col 1, 24)... Perquè el sofriment de Crist creà el bé de la Redempció del món. I aquest bé és, en si mateix, inesgotable i infinit, i cap home hi pot afegir res en absolut. Però, al mateix temps, en el misteri de l'Església que és el seu cos, Crist, en cert sentit, ha obert el seu sofriment redemptor a tot sofriment de l'home... I així és, perquè la Redempció viu i es desenvolupa com el cos de Crist –l'Església– i, en aqueixa dimensió, tot sofriment humà, en virtut de la unió en l'amor amb Crist, completa el sofriment de Crist. I es completa com l'Església completa l'obra redemptora de Crist» (SD, 20, 24).

Nostre Senyor Jesucrist, la Verge i els Sants parlen freqüentment a l'Anna durant els seus somnis nocturns, i aquests missatges celestials són per a ella com un refresc i com una bestreta del Paradís. A pesar d'això, aquests consols mai no li aporten una impassibilitat sobrehumana, i ella accepta amb agraïment fins el final el dèbil alleujament que li aporta la medicina. En el transcurs dels vint-i-cinc anys del seu «martiri», es du a terme un progrés en l'acceptació interior de les afliccions, doncs arriba a descobrir de mica en mica el secret de la pau interior, que expressa de la manera següent en el seu senzill llenguatge: «Oh, quanta felicitat i quant d'amor s'amaguen en la creu i en el sofriment!... No passa ni un quart d'hora sense que pateixi, i des de fa molt de temps ja no sé què és viure sense dolor... Sovint, pateixo tant que gairebé no puc parlar, i en aquests moments penso que el meu Pare que és al Cel deu estimar-me d'una manera molt especial». A l'igual que la frase de sant Pau, que diu, *depasso de goig en totes les nostres tribulacions* (2 Co 7, 4), ella pateix amb goig misteriós i no sensible.

Una Font de goig

«**S**uperar el sentiment de la inutilitat del sofriment... es converteix en font de goig. No només el sofriment desgasta interiorment a la persona, sinó que sembla que sigui una càrrega per als altres. La persona que pateix se sent condemnada a rebre ajuda i assistència de part dels altres i, al mateix temps, es considera ella mateixa una inútil. El descobriment del sentit salvífic del sofriment en unió amb Crist transforma aquest sentiment depressiu... En la perspectiva espiritual de l'obra de la Redempció, l'home que pateix resulta útil, igual que Crist, per a la salvació dels seus germans i germanes... Aquells que participen dels sofriments de Crist conserven en els seus propis sofriments una parcel·la realment especial del tresor infinit de la Redempció del món, i poden compartir aquest tresor amb els altres» (SD, 27).

Tres anys i mig abans de la seva mort, l'Anna ha d'interrompre les seves labors de costura, que fins aquell moment li servien de distracció i li donaven ocasió de ser útil. A

més, és ja del tot impossible transportar-la a l'església parroquial veïna per tal d'anar a Missa; aquesta renúncia resulta per a ella molt dolorosa. Aquest és el seu testimoni escrit: «La meua vida s'apaga poc a poc en mig del sofriment... l'Eternitat s'apropa sense parar; molt aviat viuré de Déu, que es la pròpia Vida. El Cel no té preu, i a cada minut m'alegro de la crida del Senyor cap aquesta pàtria infinitament bonica (16 de març de 1922). El 5 d'octubre de 1925, després de rebre la Sagrada Comunió i de senyar-se murmurant la frase «Senyor Jesús, t'estimo», l'Anna Schäffer s'apaga tranquil·lament a l'edat de 43 anys. El seu cos reposa en el cementiri de Mindelstetten, esperant la «resurrecció de la carn» (cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, 988-1019). «Crist va vèncer definitivament al món amb la seva Resurrecció; no obstant, ja que la seva Resurrecció va unida a la seva passió i a la seva mort, va vèncer al mateix temps a aquest món amb el seu sofriment. Així és: el sofriment s'inserí de forma especial en aquesta victòria sobre el món, manifestada en la Resurrecció. En el seu cor ressuscitat, Crist guarda les empremtes de les ferides que li va causar el suplici de la creu, en les seves mans, en els seus peus i en el seu costat. Mitjançant la Resurrecció, manifesta la força victoriosa del sofriment» (SD, 25).

A imitació del bon samarità

La força del sofriment també s'ha deixat als homes per suscitar la "civilització de l'amor": «La primera i la segona declaració de Crist amb motiu del judici final (Mt 25, 34-45), indiquen inequívocament fins a quin punt resulta essencial, en la perspectiva de la vida eterna a la que són cridats tots el homes, parar-se, a imitació del bon samarità, junt al sofriment del proïsme, tenir compassió d'aquest sofriment i, finalment, alleugerir-lo. En el programa messiànic de Crist, que és el programa

del Regne de Déu, el sofriment és present en el món per alliberar l'amor, per fer que brollin obres d'amor vers el proïsme, per transformar tota la civilització humana en «civilització de l'amor». I en aquest amor, el sentit salvífic del sofriment es realitza a fons i assoleix la seva dimensió definitiva» (SD, 29).

El Papa conclou d'aquesta manera la seva exhortació apostòlica: «A tots vosaltres que patiu, us demanem que ens ajudeu. Precisament a vosaltres que sou dèbils, us demanem que us convertiu en una deu de força per a l'Església i per a la humanitat. En el terrible combat entre les forces del bé i del mal que el món contemporani ens ofereix en espectacle, que el vostre sofriment, unit a la Creu de Crist, en surti victoriós» (SD, 31). Anna Schäffer va sortir victoriosa gràcies a la Creu de Jesús. Fins i tot abans de la sentència oficial de l'Església, molta gent de Baviera es va dirigir a la seva sepultura per implorar-li la seva ajuda. A l'any 1998, es varen compatibilitzar en la parròquia de Mindelstetten 551 gràcies obtingudes mitjançant la seva intercessió i, des de 1929, s'han registrat més de 15.000 gràcies atribuïdes a les seves pregàries.

Amb motiu de la seva beatificació, que tingué lloc el 7 de març de 1999, el sant Papa deia el següent: «Si dirigim la nostra mirada vers l'Anna Schäffer, podem llegir en la seva vida un comentari viu del que sant Pau va escriure als romans: *L'esperança no falla, perquè l'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha estat donat* (Rm 5, 5). Certament, no li fou estalviada la lluita per abandonar-se a la voluntat de Déu. Però sí que se li concedí comprendre cada cop més que, precisament, la debilitat i el sofriment són les pàgines en les que Déu escriu el seu Evangeli... El seu llit de malalta s'ha convertit en el bressol d'un apostolat que s'ha estès en el món sencer». El Papa Benet XVI la va canonitzar el 21 d'octubre de 2012.

Bé sigui en les seves cartes o en els seus treballs manuals, santa Anna Schäffer representa, de manera preferent, el Cor de Jesús, símbol de l'Amor diví. Per la nostra banda la recomanem a tots aquells que pateixen per tal que els ajudi a unir-se al Cor de Crist, tot esperant la gloriosa eternitat.

Dom Barthélemy-Marie
o. s. b.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN (International Bank Account Number) : FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC (Bank Identifier code) : PSSTFRPPDIJ, con título: Abbaye St Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Barthélemy de Ruffray - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>